

CÍRCULO DE SILENCIO VIGO **13/01/2022**

COMO CADA PRIMEIRO XOVES DE MES, volvemos atoparnos nun novo CÍRCULO de SILENCIO, no que denunciaremos, de forma pacífica, as políticas que poñen en risco a vida de miles de persoas migrantes e refuxiadas, así como as situacións de vulnerabilidade e pobreza que viven nas nosas cidades.

DESTA VEZ, AS INXUSTIZAS QUE SOFREN AS PERSOAS MIGRANTES E REFUXIADAS: EUROPA, TERRA DE ACOLLIDA???

1.-SOBRE PERSOAS REFUXIADAS

Hai no Mundo millóns de persoas desprazadas do seu lugar de orixe, a causa de persecucións, conflitos, violencia xeneralizada ou violación dos dereitos humanos.

Convén precisar, que o dereito ao refuxio é un dereito humano fundamental, das persoas que teñen que fuxir para evitar a súa morte. Esta situación é incuestionable. O seu dereito impide que establezamos cotas (aínda que se puxeron), porque en realidade teremos que acollelas a todas. Pero, non nos asustemos, Europa ou España teñen, temos capacidade para acoller a moitas persoas.

Outra matización, só poderán vir co recoñecemento xurídico da condición de asilad@s e cos dereitos e axudas económicas que iso implica. Nese sentido, os estados, son os responsables únicos desta realidade. Caberá, sen dúbida a solidariedade ofertada por tantas persoas, pero será nunha fase posterior, seguramente, e artellada dende as administracións públicas.

Por certo, o Estado terá que estender no tempo a axuda económica que se outorga a estas persoas. Lamentablemente o Estado a penas concede o status de refuxiado a unha mínima parte das persoas que o solicitan e iso ten necesariamente que cambiar.

Temos que acoller a esas persoas refuxiadas. Non queda outra, se queremos estar á altura da nosa dignidade como seres humanos.

2.- SOBRE PERSOAS MIGRANTES

Pero aquí en España ou en Galicia, viven con nós persoas procedentes doutros países dende hai tempo. No caso galego, a verdade é que non son moitas, a penas 100.000 persoas. Maioritariamente, ademais de portuguesas, latinoamericanas, romanesas ou marroquís, tamén senegalesas ou chinesas. Estas persoas sofren, como no resto do Estado, unha lexislación de estranxeiría moi dura, que limita os seus dereitos e que impide na práctica unha entrada legal e razoable ao noso país.

Por certo, as chamadas “mafias” non son a causa deste tráfico de seres humanos, senón a consecuencia das limitacións legais que establecen os gobernos europeos.

As persoas que chegan atópanse nunha situación de irregularidade administrativa (as chamadas “sen papeis”), non poden acceder a axudas sociais de ningún tipo, só poden traballar de forma irregular, **e sofren persecución policial.**

Con esa realidade, de xestións de documentación complicadísimas, axudas asistenciais, mediación policial ou social, etc, traballan acotío as entidades sociais que defenden os intereses deste colectivo en Galicia e no Conxunto do Estado Español.

¿As causas? Unha absoluta desigualdade, unha economía que permite a libre circulación de mercancías, pero nega a mobilidade humana. Nunha mirada máis profunda atopámonos entre as causas coa indiferenza maioritaria da nosa sociedade, a inxustiza global, da que cada persoa somos responsables.

Convén que non esquezamos esta realidade, xa presente entre nós, e tan pouco coñecida. **Falamos de entorno a medio millón de persoas no Conxunto do Estado Español e unhas 7.000 ou 8.000 persoas en Galicia.** Moitas delas con tempo de estancia xa prolongada entre nós, sufrindo ademais dos atrancos legais e as persecucións policiais, os nosos racismos. Os racismos das palabras incendiarias, e tamén os máis sutís das olladas diferenciadoras, as explotacións laborais, os alugueiros abusivos, os retrasos sistemáticos do alumnado inmigrante no noso sistema educativo, e tantas outras.

3.- CONCRETANDO, ALTERNATIVAS E PROPOSTAS

Imos presentar **unha serie de propostas dirixidas ao conxunto da cidadanía e tamén aos nosos dirixentes políticos.**

1.- Derrogación da actual Lei de Estranxeiría, que debe substituírse por unha nova lexislación que permita polo menos: facilitar formas razoables de entrada regular no Estado Español e impedir a persecución do colectivo migrante mediante a despenalización das situacións de irregularidade administrativa.

2.- No Estado Español, o recoñecemento inmediato da condición de persoa refuxiada para todas as persoas ás que asista ese dereito, establecendo un procedemento, que garanta durante polo menos dous anos un lugar de residencia digno e uns ingresos mínimos. Durante ese tempo, programas de inserción e integración socio-laboral e de interculturalidade coa veciñanza deben facilitar procesos de convivencia para as persoas que opten por quedar a vivir nas nosas vilas, aldeas e cidades.

3.- Para a administración autonómica e as administracións locais, o compromiso de colaborar de forma activa para garantir esa boa acollida das persoas con dereito a refuxio e tamén o trato non discriminatorio ás persoas migrantes residentes en Galicia.

4.- Para o conxunto da cidadanía o que xa estamos a facer: ofrecer espazos, tempo e medios para facilitar esa boa acollida. En todo caso, parece que o noso papel fundamental será o de colaborar de forma activa e participar nos procesos de promoción da interculturalidade que deben acompañar esta acollida inicial no medio e longo prazo. Ese é o reto que temos por diante, despois de acoller, temos que empezar a convivir con respecto e tolerancia. Aquí si que a nosa participación activa e positiva resultará, resulta xa para co colectivo migrante residente, imprescindible.

Quixemos propoñer unha serie de actuacións diante dun reto. Neste círculo queremos amosar esperanza e continuar loitando por un mundo máis xusto. O noso apoio está con todas as *persoas convertidas en vítimas e con todas aquelas que creen na hospitalidade.*

O noso reto é construír de forma solidaria unha sociedade aberta e intercultural, na que todas as persoas independentemente da nosa procedencia vexamos recoñecidos os nosos dereitos e poidamos vivir en paz. Así sexa.

ALGUIEN QUE LOS LLORE

Alguien que los llore,
ya no pido mas que eso,
no espero que desaparezcan las fronteras
no creo que se borren muros y alambradas,
no cesarán las guerras
y las seguirán perdiendo los de siempre,
no cambiará el sistema, el dinero, el poder...
no habrá vías seguras para escapar del hambre,
para sacudirse de encima tanta injusticia,
para huir de la muerte.

Seguirán llamando las familias,
seguirán buscando las madres,
añorando los hermanos, extrañando las hijas.

No pido enterrarlos dignamente,
nos seguirán acompañando en la espuma del mar
o en una tumba sin nombre.

Ya solo espero que siga estremeciendo el corazón,
que me duelan las tripas,
que las entrañas no se cierren para siempre,
solo pido que,
también en este lado del mar,
haya alguien que los llore,
ya no pido más que eso.

Juan A. Miralles Ortega